

Arrest

nr. 342 454 van 6 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, toen nog wettelijk vertegenwoordigd door haar voogd X op 22 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 24 april 2023 als niet-begeleide minderjarige en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 25 april 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 oktober 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 11 maart 2024.

1.3. Op 18 december 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 19 december 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Jilib-Marka, Lower Shabelle provincie. Je verklaart tot de clan Sheikhaal te behoren en moslim te zijn.

Je leefde samen met je moeder en zus bij je stiefvader, A.(...) A.(...). Je kreeg regelmatig geld gestort via je oom in Mogadishu op je EVC-rekening, waarmee je inkopen ging doen. De eigenaar van de winkel, H.(...) Al.(...), merkte op dat je veel geld op je rekening had.

Omstreeks begin 2023 stelde H.(...) je voor om met hem te trouwen, wat je weigerde omdat hij veel ouder was dan jij. Nadien kwam H.(...) langs bij je stiefvader en moeder om je hand te vragen. Je weigerde nog steeds en je stiefvader was hiermee akkoord. Toen H.(...) langskwam met zijn familie om je hand te vragen, zei je stiefvader dat jullie dit weigerden, waarna H.(...) begon te dreigen en vertrok.

Twee dagen later kwam H.(...) terug, samen met gewapende mannen. Je werd samen met je hele gezin naar de gevangenis gebracht. Je moeder mocht met je zus en neefje weer vertrekken, maar jij werd vastgehouden en gemarteld. Je werd ondervraagd over het geld dat je maandelijks op je rekening kreeg gestort. Je werd beschuldigd van het samenwerken met ongelovigen en ter dood veroordeeld.

Je kwam te weten dat Al Shabaab na onderzoek concludeerde dat je stiefvader en zijn broer in Mogadishu als informanten voor de overheid werkten.

Na een week gevangenschap, vond er een gevecht plaats in de gevangenis. Gewapende mannen openden de deur van je cel en vertrokken. Daarna waren er geen bewakers meer en vluchtte je samen met een celgenote uit de gevangenis. Je ging met haar mee naar Saraha, waar een boot klaar lag. Met de telefoon van de schipper belde je naar je moeder, die zei dat je naar Mogadishu moest varen. Daar kwam je oom je ophalen.

Terwijl je bij je oom verbleef, belde Al Shabaab hem op om te zeggen dat ze wisten dat je in zijn huis leefde, en dat je ter dood veroordeeld was. Je oom bracht je naar Kaxda, waar je drie dagen verbleef. Je oom regelde via een smokkelaar een paspoort en op 8.03.2023 verliet je Somalië per vliegtuig naar Turkije. Je reisde illegaal naar Griekenland. Vervolgens reisde je met het paspoort van een andere persoon per vliegtuig van Griekenland naar België, waar je op 25.04.2023 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Sinds je vertrek belt Al Shabaab naar je moeder om naar je te vragen.

Je legt een medisch attest neer dat aantoonde dat je genitale verminking hebt ondergaan (type 3). Je meldt dat je hierdoor pijnlijke menstruaties hebt.

Je advocaat stuurt na het persoonlijk onderhoud een mail waarin een vrees voor desinfibulatie en herinfibulatie wordt ingeroepen.

B. Motivering

Het CGVS stelt op basis van het geheel van het administratief dossier vast dat voor jou, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden gelden en steunmaatregelen moet worden verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met een jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Aldus kan worden aangenomen dat jouw rechten gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er kan geen geloof worden gehecht aan jouw beweerde vrees voor vervolging.

1. Je verklaringen met betrekking tot de huwelijksaanzoek van een Al Shabaab-lid zijn niet geloofwaardig.

-Je kan geen enkele concrete info geven over de man die met je wou huwen (NPO, p.19-20). Je bent tijdens het persoonlijk onderhoud verschillende keren gevraagd om alle mogelijke informatie die je over hem had te vertellen. Je komt nooit verder dan te stellen dat hij een winkelier was en een lid van Al Shabaab. Nochtans gaat het over een persoon uit je directe leefomgeving, wiens huis recht tegenover het jouwe lag en in wiens winkel je zelf boodschappen ging doen. Deze man maakte dermate deel van je leefwereld uit dat je bij hem je gsm liet liggen om op te laden, terwijl je met vriendinnen ging spelen

(NPO, p.18). Binnen de context van een Somalisch dorp kan er wel degelijk worden verwacht dat je concrete informatie kan geven over de personen in je directe leefomgeving. Het is bovendien niet geloofwaardig dat je hierover niet geïnformeerd zou hebben op het moment dat deze man je ten huwelijk vroeg. Er mag van jou verwacht worden dat je alle informatie die je over hem weet spontaan vertelt, zeker gezien je hiertoe verschillende keren aangespoord bent. Het CGVS stelt daarbij vast dat je de weinige concrete info die je kan geven, zijn naam en clan, niet spontaan vertelt, maar pas nadat deze door de protection officer expliciet gevraagd worden.

-Je slaagt er op geen enkele manier in om je relaas met betrekking tot de huwelijksaanzoek te kaderen in de bredere context van je dorp. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de meeste huwelijken met Al Shabaab-strijders plaatsvinden tegen de achtergrond van een "sterke ouderlijke druk en clanverwachtingen" (zie de COI Focus Somalië: Vrouwen in Al Shabaab-gebied van 2 juli 2024, p.9-10, in het administratief dossier). Je beschrijft zelf dat de leden van je clan, Sheikhaal, een goede relatie hadden met de machthebbers van Al Shabaab in het dorp (NPO, p.17). Binnen deze context is het ongeloofwaardig dat de huwelijksaanzoek niet op clanniveau besproken werd. Het is evenmin geloofwaardig dat je familie geen bescherming of bemiddeling heeft gezocht bij de clan nadat ze bedreigd werden toen ze het huwelijk weigerden (NPO, p.21). De vaststelling dat je het probleem van de huwelijksaanzoek niet kan kaderen in de bredere context waarin je leefde, maar slechts beschrijft als een opvolging van feiten zonder maatschappelijke logica, ondermijnt de geloofwaardigheden van je verklaringen.

2. Door een totaal gebrek aan logica en aannemelijkheid in je relaas, is het niet geloofwaardig dat je door Al Shabaab wordt beschouwd als spion.

-Zoals hierboven vastgesteld, is je relaas met betrekking tot de huwelijksaanzoek door een Al Shabaab-strijder niet geloofwaardig. Daarmee is ook de aanleiding van je problemen niet geloofwaardig.

-De eigenaar van de winkel zou er zijn achter gekomen dat je grote bedragen geld op je telefoon had staan, omdat je hem zelf de geheime code zou hebben gegeven (NPO, p.18-19). Waar het CGVS nog kan aannemen dat je je gsm in zijn winkel liet opladen, is het niet geloofwaardig dat je de geheime code van een telefoon met zoveel geld op zou delen met een wildvreemde. Zoals hierboven vastgesteld kan je over de winkelier immers geen info geven. Je stelt dat je de winkelier soms geld liet overschrijven van op jouw gsm naar zijn rekening. Wanneer je gevraagd wordt hoe dat komt, stel je boudweg dat je het "meestal zelf deed", maar dat je soms zei dat hij het moest doen. Je geeft hiervoor geen zinnige verklaring. Wanneer je geconfronteerd wordt met deze vaststellingen, antwoord je enkel dat er "geen enkele reden was om hem in twijfel te trekken" (NPO, p.19). Gezien de vaststelling dat je geen enkele kennis hebt over deze man, kan het CGVS deze vergoelijking niet als excuus aanvaarden.

-Het is onlogisch dat een lid van Al Shabaab zou willen huwen met iemand die hij van spionage verdenkt. Wanneer je met deze vaststelling geconfronteerd wordt, pas je je verklaringen aan en stel je dat hij in het begin "gewoon met je wou trouwen" (NPO, p.21). Pas na je weigering zou hij als wraak je er valselijk van beschuldigd hebben een informant te zijn. Deze verklaring is evenmin logisch, gezien de hierboven besproken maatschappelijke context, waarin verwacht kan worden dat er over een huwelijk op niveau van de clan wordt onderhandeld.

-Je verklaringen met betrekking tot de ontsnapping uit gevangenschap bij Al Shabaab zijn ongedetailleerd, stereotiep en bestaan uit toevalligheden zonder logica: onbekende strijders zetten lukraak de deur open, een vrouw neemt je mee naar een boot die klaarligt om je mee te nemen naar Mogadishu... (NPO, p.14-15).

3. Het profiel van je stiefvader als informant is niet geloofwaardig.

-Het is niet geloofwaardig dat je stiefvader effectief werkte als informant. De enige informatie die je daarover hebt, komt uit verklaringen van Al Shabaab in het kader van een asielrelaas dat aan de basis reeds ongeloofwaardig is (NPO, p.21).

-Het is niet plausibel dat een wraakzuchtige valse beschuldiging tegen jou, toevallig tot gevolg heeft dat je stiefvader effectief als informant ontdekt wordt (NPO, p.21).

-Het gedrag van jou en je stiefvader houdt geen steek gezien de risicovolle context waarin jullie leefden, mocht je stiefvader effectief een informant zijn. Het is absoluut onlogisch dat een informant in Al Shabaab gebied zomaar grote bedragen op de gsm van een kind zou laten zetten, zonder ook maar enige instructie te geven om daar behoedzaam mee om te gaan.

4. Volgens het CGVS bestaat er geen vrees voor vervolging op basis van herinfibulatie.

-Je maakt zelf geen enkele melding van een vrees in de toekomst naar aanleiding van de vrouwelijke genitale verminking (VGV) die je hebt ondergaan (NPO, p.23). Je vermeldt enkel dat je hierdoor pijnlijke menstruaties hebt.

-Je advocaat haalt achteraf aan aan dat u bij een terugkeer naar Somalië zal worden gedefibuleerd en geherinfibuleerd. Het CGVS wijst erop dat de enkele vaststelling dat u geschikt kan worden geacht om te huwen en kinderen te krijgen, niet afdoende is om een gegronde vrees voor herinfibulatie in uw hoofde vast te stellen. Uit de toegevoegde landeninformatie blijkt immers dat er géén systematische toepassing

is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling, scheiding of in het kader van een volgend huwelijk (zie administratief dossier, COI FOCUS Somalië, Vrouwelijke genitale verminking, 8 november 2024). Het CGVS benadrukt tevens dat deze situaties voornamelijk louter hypothetisch zijn wat betreft jouw persoon. Je vrees voor herinfibulatie dient in concreto aannemelijk te worden gemaakt. Je blijft hierbij echter in gebreke.

-Je haalt aan pijnlijke menstruaties te hebben naar aanleiding van je besnijdenis. Wat betreft deze gevolgen van de vrouwelijke genitale verminking die je hebt ondergaan, merkt het CGVS op dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen. Uit je verklaringen, noch uit de door u neergelegde stukken, kan worden afgeleid dat je omwille van reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar je land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV. Het CGVS wijst er ter zake nog op dat je voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure kan aanwenden.

5. Het CGVS kent je geen subsidiaire bescherming toe.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op [https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/](https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf)

[euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf](https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf), de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op [https://](https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf)

www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;

(ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle te worden beoordeeld.

Lower Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Shabelle is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Mede hierdoor is al-Shabaab zeer actief in deze regio. De regio kent een grote militaire aanwezigheid van het Somalische leger, van AMISOM/ATMIS en van de Verenigde Staten. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in Lower Shabelle, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. De belangrijkste bron van conflict in Lower Shabelle is de voortdurende gewapende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaab-troepen, waaronder strijdkrachten van het SNA/Somalische leger en AMISOM/ATMIS. Ook de door de overheid gesteunde Macawiisley-militie mengt zich in de strijd tegen al-Shabaab. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen. Er heerst een

voortdurende rivaliteit tussen de Hawiye-clans enerzijds en de Biyomaal- en Digil-clans anderzijds, wat al-Shabaab steeds weer in zijn eigen voordeel probeert uit te spelen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 481 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (362) en in mindere mate explosions/remote violence (99) en violence against civilians (20). De meeste gevechten (battles) zijn aanvallen door al-Shabaab op de Somalische veiligheidsdiensten (het SNA, het NISA en Special Forces) en de ATMIS-troepen (het Oegandees contingent). Onder de noemer explosions/remote violence is al-Shabaab verantwoordelijk voor 83 van de 99 incidenten. Het betreffen grotendeels IED-aanvallen en enkele mortieraanvallen gericht tegen de Somalische veiligheidsdiensten, ATMIS en burgers. ATMIS voert ook mortieraanvallen uit en US AFRICOM luchtaanvallen gericht tegen al-Shabaab. Wat het gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) betreft, is al-Shabaab verantwoordelijk voor 12 incidenten. Dit zijn gerichte moorden op onder meer zakenlui, een voormalige verkiezingsafgevaardigde, de executie van vijf personen verdacht van spionage en de moord op personen die verdacht worden van drugshandel. ACLED registreert ook 6 incidenten waarbij de Somalische veiligheidsdiensten een burger doodschieten, in sommige gevallen omwille van een dispuut over geld met een taxichauffeur/tuktuk-bestuurder. ACLED noteert in totaal 1.137 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Shabelle. De meeste doden registreert ACLED onder battles met 875 doden. De dodelijke slachtoffers zijn vooral AS-soldaten, Oegandese ATMIS-soldaten en al-Shabaabstrijders die omkomen tijdens militaire operaties of door al-Shabaab-aanvallen op militaire doelwitten. ACLED noteert geen burgerdoden in deze categorie. Voor incidenten onder explosions/remote violence registreert ACLED 239 doden, voor violence against civilians 23. ACLED registreert de meeste burgerdoden (84) door explosions/ remote violence waarbij burgers om het leven komen door onder meer IED- en granaataanvallen, mortierinslagen en niet-ontploffte munitie. Al-Shabaab, ATMIS, US AFRICOM en onbekende gewapende groepen zijn de actoren van dit dodelijk geweld tegen burgers. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats droogte en conflict/onveiligheid ontvluchtten en in een kleine minderheid overstromingen, hervestigt zich in de regio Benadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

Je verklaarde dat je leven in Jilib Marka "goed" was, met uitzondering van de gebeurtenissen van je asielerelaas – hierboven ongeloofwaardig bevonden (NPO, p.17). Daarnaast had je geen andere problemen, omdat u de regels van Al Shabaab volgde. Ook je clan onderhield goede relaties met Al Shabaab. Tot op heden wonen uw moeder, zus en neefje in Jilib Marka en zij stellen het goed (NPO, p.22). Bovendien is je clan Sheikhaal redelijk vertegenwoordigd in de streek. Je omschrijft de clan zelf, en stelt dat deze een netwerk is met goede communicatie en dat de mensen van de clan goed met elkaar verbonden zijn en elkaar helpen (NPO, p.10).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jilib-Marka. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 14 februari 2025 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure mogelijk is op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

De verzoekende partij heeft zich in de voorliggende zaak echter op basis van artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet op 18 februari 2025 verzet tegen de behandeling van het dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het voorgaande wordt geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 10, 12 en 23 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 1, 4, 24 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 60 van de Conventie van Istanbul, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, van de “*vergewisplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster gaat in een eerste onderdeel van het middel uitvoerig in op het hoger belang van het kind en de nood aan een gender sensitieve procedure.

Verzoekster stelt vooreerst dat haar hoger belang als kind niet in kaart werd gebracht door de commissaris-generaal en zodus ook niet afgewogen kon worden of een eerste of doorslaggevende overweging kon vormen. Verzoekster verwijst ter zake naar het arrest van het Hof van Justitie over de toepassing van het hoger belang van het kind in zaak C-646/21 van 11 juni 2024. Verzoekster meent dat het Hof daarin oordeelt dat het hoger belang van het kind zowel in rekening dient gebracht te worden voor wat betreft de procedurele waarborgen van een asielpcedure, als voor de inhoudelijke beoordeling (punt 73 van het arrest). Verzoekster concludeert dat er aldus een positieve verplichting is voor het CGVS om haar hoger belang als kind in kaart te brengen en af te wegen, waar dit volgens verzoekster in casu niet is gebeurd.

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal op geen enkele manier een gender sensitieve procedure te hebben gevoerd. Zij verwijst onder andere naar de arresten van het HvJ in de zaken C-608/22 en C-609/22 van 4 oktober 2024 die van toepassing zijn op gender gerelateerde vervolging van Afghaanse vrouwen. Verzoekster meent dat de arresten gelet op de zeer vele gelijkenissen tussen het leven als vrouw onder de taliban en het leven als vrouw onder Al Shabaab, ook van toepassing zijn op de situatie van Somalische meisjes en vrouwen in Al Shabaab gebied. Zij benadrukt dat de situatie voor vrouwen en meisjes in Al Shabaab gebied bijzonder ernstig is en dat Somalische meisjes en vrouwen worden blootgesteld aan strenge straffen indien zij zich niet voegen naar de voorschriften van het Al Shabaab-regime. Verzoekster wijst erop dat daar uit de arresten blijkt dat het volstaat om Afghaanse vrouwen ipso facto bescherming te bieden op basis van (1) hun nationaliteit en hun (2) gender, het niet te begrijpen is hoe dat dit niet zou gelden voor Somalische vrouwen en meisjes afkomstig uit Al Shabaab-gebied. Verzoekster meent dat de situatie in Somalië zelfs nog ernstiger bevonden kan worden door het wijdverspreide seksueel geweld en de infibulatie-de-infibulatie-herinfibulatie cyclus. Verzoekster verwijst ter zake naar de informatie die vervat is in de COI Focus Somalië: Vrouwen in Al Shabaab-gebied van 2 juli 2024. Ze benadrukt dat hieruit blijkt dat Somalische meisjes en vrouwen hun lichaam volledig dienen te bedekken, dat er straffen zoals stokslagen en gevangenschap staan op het niet naleven van de regels van Al Shabaab, dat vrouwen formeel worden verboden om te werken, dat zij het huis niet mogen verlaten zonder een mannelijke begeleider, dat zij verplicht islamitische lessen moeten bijwonen, dat gedwongen huwelijken en andere vormen van gender gerelateerd geweld onder Al Shabaab in verschillende vormen voorkomen, en dat er een gebrek is aan effectieve bescherming.

In een volgende onderdeel van het middel benadrukt verzoekster dat ze in Somalië genitale verminking type 3 heeft ondergaan, namelijk een infibulatie zodat artikel 48/7 van de Vreemdelingwet dient te worden toegepast, wat een omkering van de bewijslast inhoudt. Verzoekster verwijst ter zake op zeer uitgebreide wijze naar de evolutie van de rechtspraak de Raad. Verzoekster formuleert tevens uitvoerig kritiek op verschillende bronnen die worden aangehaald door de commissaris-generaal.

Verder gaat verzoekster in op de bijzondere procedurele noden en voert aan dat slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking en foltering een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. Zij wijst er ook op dat ze nog erg jong is en alleenstaand zonder vader of "*mahram*" om haar te begeleiden buitenshuis.

Vervolgens gaat verzoekster uitvoerig in op de elementen van de bestreden beslissing met betrekking tot haar asielaansluiting. Zij betwist de diverse motieven en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een volgende luik van het middel diept verzoekster haar nood aan internationale bescherming omwille van haar terugkeer uit het Westen uit. Zij wijst erop bij een terugkeer naar Somalië over land van Mogadishu naar Jilib Marka te moeten reizen daar er geen commerciële luchthaven is in haar regio van herkomst. Verzoekster stelt dat dit betekent dat ze verschillende checkpoints van Al-Shabaab zal passeren en meent dat het aan de commissaris-generaal is om het risico dat zij bij deze controles zal lopen, te onderzoeken, evenals het risico na vestiging in haar dorp. Verzoekster wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met het gegeven dat zij deel uitmaakt van een minderheidsclan, zijnde de Sheikhkhal, wat haar in een kwetsbaardere positie brengt in Somalië. Daarnaast stelt ze psychologisch kwetsbaar te zijn. Ze benadrukt verder dat ze tijdens het weekend en de schoolvakanties bij haar oom verblijft die al lange tijd in België woont en dat de kans reëel is dat ze door haar jonge leeftijd, verblijf in België en de invloed van haar geïntegreerde familie zich bepaalde gewoontes, normen en waarden heeft toegeëigend zodat het risico om negatief in de aandacht te komen omwille van haar gedrag dan ook bijzonder groot is. Verzoekster verwijst ter zake nog naar getuigenissen van haar leerkrachten, haar dossier van het opvangcentrum en foto's van haar leven in België. Ze stelt dat ze graag gaat fitnessen en benadrukt dat school alles voor haar betekent en dat ze erg gemotiveerd is. Verzoekster meent

verder nog dat van haar niet kan worden verwacht dat zij zelf zicht heeft op hoe haar omgeving tegenover haar zal staan bij terugkeer.

In een volgende onderdeel van het middel gaat verzoekster in op de veiligheidssituatie in Somalië in het algemeen en Lower Shabelle in het bijzonder, waartoe zij citeert uit en verwijst naar diverse landenrapporten. Ten slotte meent verzoekster dat er in haar hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Lower Shabelle, verhogen. Verzoekster verwijst specifiek naar haar behoren tot de minderheidsclan Sheikhal, haar profiel als minderjarige en oudste dochter van het gezin die haar vader en stiefvader heeft verloren, en haar VGV waarvoor ze gynaecologische verzorging nodig heeft en zich aldus zal moeten verplaatsen.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift volgende bijkomende stavingstukken, die in de inventaris van de stukken als volgt worden bestempeld:

“3. UNHCR, kaart district Marka;

4. Schooldocumenten verzoekster;

5. Steunbrieven leerkrachten;

6. Steunbrief voogd;

7. Identiteitskaart oom verzoekster en familiefoto's;

8. Foto's leven verzoekster in België.

9. Verslag begeleidster opvangcentrum.

10. R.E.B. Johansen, 'Pain as a Counterpoint to Culture: Toward an Analysis of Pain Associated with Infibulation among Somali Immigrants in Norway, *Medical Anthropology Quarterly* · October 2002”.

11. R.E.B. Johansen, “Virility, pleasure and female genital mutilation/cutting. A qualitative study of perceptions and experiences of medicalized defibulation among Somali and Sudanese migrants in Norway”.

12. R.E.B. Johansen ea, *Negotiating Female Genital Cutting in a Transnational Context*, 2021.

13. R.E.B. Johansen, 'Undoing female genital cutting: perceptions and experiences of infibulation, defibulation and virginity among Somali and Sudanese migrants in Norway'.

14. R.E.B. Johansen, (2020). *Résistances à l'infibulation et à la désinfibulation. Changement des pratiques et persistance des valeurs en Norvège. Droit et cultures*, 1(79)”

3.2.2. Op 25 augustus 2025 dient verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 16) waarin zij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: EUAA, “*Somalia: Major political, security and humanitarian developments [Q24-2025]*” van 13 augustus 2025.

3.2.3. Nog op 25 augustus 2025 dient verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 18) waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- COI Focus “*Somalië: vrouwelijke genitale verminking (VGV)*” van 20 februari 2025;

- EUAA “*Somalia: Security Situation*” van mei 2025;

- COI Focus “*Somalië: veiligheidssituatie*” van maart 2025;

- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken “*Algemeen Ambtsbericht. Somalië*” van maart 2025;

- Human Rights Watch “*World Report 2025: Somalia*”;

- CEDAW, “*Z.E. and A.E. v. Switzerland, CEDAW/C/91/D/171/2021*” van 21 juli 2025;

- A. JACKSON, “*Failing State: The Resurgence of al-Shabaab in Somalia, War on the Rocks*” van 3 juni 2025;

- Institute for the Study of War “*Africa File*” van mei 2025;

- HORN OBSERVER “*Lower Shabelle Farmers Struggle Between Al-Shabaab Threats and Government Neglect*” van 29 januari 2025;

- ACLED, “*Situation Update. October 2024 Controversy over electoral reform sparks debate in Somalia amid al-Shabaab operation*” van 28 oktober 2024.

Verder voegt zij aan deze aanvullende nota nog bijkomende stavingstukken, die zij in haar inventaris van stukken als volgt benoemt:

- “1. Kaart checkpoints
2. Steunbrieven
3. Foto's
4. Attest GAMS
5. Workshop GAMS
6. Schoolrapport en advies”.

3.2.4. Op 27 augustus 2025 dient verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 20) waaraan zij volgende bijkomende stavingstukken voegt:

- een psychotherapeutisch verslag van 25 augustus 2025 (stuk 1);
- een steunbrief van haar buddy M. M. van 26 februari 2025 (stuk 2).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeksters verklaringen met betrekking tot het huwelijksaanzoek van een Al-Shabaablid zijn niet geloofwaardig vermits:

- a) verzoekster geen enkele concrete informatie kan geven over de man die met haar wou huwen;
- b) verzoekster er op geen enkele manier in slaagt om haar relaas met betrekking tot het huwelijksaanzoek te kaderen in de bredere context van haar dorp en slechts beschrijft als een opvolging van feiten zonder maatschappelijke logica;

(ii) het is niet geloofwaardig dat verzoekster door Al-Shabaab als spion wordt beschouwd nu:

- a) er geen geloof kan worden gehecht aan de aanleiding van haar problemen, met name het huwelijksaanzoek door een Al-Shabaabstrijder;
- b) het niet geloofwaardig is dat verzoekster de geheime code van een telefoon met veel geld op, zou delen met een wildvreemde winkelier;
- c) het onlogisch is dat een lid van Al-Shabaab zou willen huwen met iemand die hij van spionage verdenkt;
- d) verzoeksters verklaringen met betrekking tot de ontsnapping uit gevangenschap bij Al-Shabaab ongedetailleerd, stereotiep zijn en bestaan uit toevalligheden zonder logica;

(iii) het profiel van verzoeksters stiefvader als informant is niet geloofwaardig gelet op haar gebrek aan kennis, de toevalligheden en het gedrag van verzoekster en haar stiefvader in de risicovolle context waarin zij leefden;

(iv) er bestaat in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging op basis van herinfibulatie aangezien:

- a) verzoekster zelf geen enkele melding maakt van een vrees in de toekomst naar aanleiding van de vrouwelijke genitale verminking (VGV) die zij heeft ondergaan;
- b) verzoeksters advocaat achteraf aanhaalt dat zij bij een terugkeer naar Somalië zal worden gedefibuleerd en geherinfibuleerd, maar moet worden opgemerkt dat de enkele vaststelling dat verzoekster geschikt kan worden geacht om te huwen en kinderen te krijgen, niet afdoende is om een gegronde vrees voor herinfibulatie vast te stellen; uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat er geen systematische toepassing is van herinfibulatie tegen de wil van de vrouw na een bevalling, scheiding of in het kader van een volgend huwelijk; bovendien zijn deze situaties voorsnog louter hypothetisch wat betreft verzoeksters persoon;
- c) verzoekster haalt pijnlijke menstruaties aan als gevolg van haar besnijdenis, maar deze gevolgen van de VGV die zij heeft ondergaan volstaan niet om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de situatie onderzocht in de regio Lower Shabelle en wordt geconcludeerd dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekster verklaart immers dat haar leven in Jilib Marka goed was, dat haar clan goede relaties onderhield met Al-Shabaab, dat haar clan redelijk

vertegenwoordigd is in haar streek en dat haar moeder, zus en neefje thans nog in Jilib Marka wonen en het goed stellen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekster verklaart dat zij regelmatig inkopen ging doen in de winkel van H. A. en dat hij opmerkte dat er veel geld op haar rekening stond, dat werd gestort via een oom van verzoekster op haar ECV-rekening. Verzoekster verklaart dat H.A. begin 2023 begon voor te stellen om met hem te trouwen, hetgeen zij echter weigerde en ook haar stiefvader bleef weigeren. Hierop zou H., samen met gewapende mannen, naar verzoeksters woning zijn gekomen en haar met haar gezin hebben opgesloten in de gevangenis. Verzoekster zou zijn beschuldigd van het samenwerken met ongelovigen en ter dood zijn veroordeeld. Bij dit onderzoek kwam Al-Shabaab te weten dat verzoeksters stiefvader en zijn broer in Mogadishu als informanten voor de overheid werkten. Verzoekster zou erin geslaagd zijn om te ontsnappen en uiteindelijk Somalië te hebben verlaten. Verzoekster verklaart bij terugkeer naar Somalië te worden vervolgd door Al-Shabaab omdat zij weigerde in te gaan op het huwelijksvoorstel. Verzoekster had ook een medisch attest voorgelegd waaruit haar besnijdenis blijkt, tijdens haar regels heeft ze heel veel pijn. Haar advocaat voegde toe dat er een risico is op herbesnijdenis bij terugkeer.

Na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stuurt verzoeksters advocaat dezelfde dag nog een e-mail waarin een vrees voor desinfibulatie en herinfibulatie wordt ingeroepen. Verzoekster onderging immers vrouwelijke genitale verminking (VGV) type III.

In haar verzoekschrift en aanvullende nota's benadrukt verzoekster voorts haar vrees voor vervolging omwille van een terugkeer uit het Westen.

3.3.4.2. In het licht van de door verzoekster aangehaalde vrees is het relevant in te gaan op de vervolgingsgrond "*behoren tot een specifieke sociale groep*", te meer verzoekster in haar verzoekschrift haar verschillende vrees verbindt aan deze vervolgingsgrond.

Zo verwijst zij onder andere naar de arresten van het HvJ in de zaken C-608/22 en C-609/22 van 4 oktober 2024 die van toepassing zijn op gendergerelateerde vervolging van Afghaanse vrouwen. Verzoekster meent dat de arresten gelet op de zeer vele gelijkenissen tussen het leven als vrouw onder de taliban en het leven als vrouw onder Al Shabaab, ook van toepassing zijn op de situatie van Somalische meisjes en vrouwen in Al Shabaab gebied. Zij benadrukt dat de situatie voor vrouwen en meisjes in Al Shabaab gebied bijzonder ernstig is en dat Somalische meisjes en vrouwen worden blootgesteld aan strenge straffen indien zij zich niet voegen naar de voorschriften van het Al Shabaab-regime. Verzoekster wijst erop dat, gezien uit de arresten blijkt dat het volstaat om Afghaanse vrouwen ipso facto bescherming te bieden op basis van (1) hun nationaliteit en hun (2) gender, het niet te begrijpen is hoe dat dit niet zou gelden voor Somalische vrouwen en meisjes afkomstig uit Al Shabaab-gebied. Verzoekster meent dat de situatie in Somalië zelfs nog ernstiger bevonden kan worden door het

wijdverspreide seksueel geweld en de infibulatie-de-infibulatie-herinfibulatie cyclus. Verzoekster verwijst ter zake naar de informatie die vervat is in de COI Focus “*Somalië: Vrouwen in Al Shabaab-gebied*” van 2 juli 2024. Ze benadrukt dat hieruit blijkt dat Somalische meisjes en vrouwen hun lichaam volledig dienen te bedekken, dat er straffen zoals stokslagen en gevangenschap staan op het niet naleven van de regels van Al Shabaab, dat vrouwen formeel wordt verboden om te werken, dat zij het huis niet mogen verlaten zonder een mannelijke begeleider, dat zij verplicht islamitische lessen moeten bijwonen, dat gedwongen huwelijken en andere vormen van gendergerelateerd geweld onder Al Shabaab in verschillende vormen voorkomen, en dat er een gebrek is aan effectieve bescherming.

3.3.4.3. Hierover oordeelt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name:

(1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

(2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C- 652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, pt. 89).

Het Hof van Justitie benadrukt verder dat bij de uitlegging van de bepalingen van de richtlijn 2011/95 niet enkel moet worden gekeken naar het algemene opzet en de doelstelling van deze richtlijn, doch tevens naar “*het Verdrag van Genève en de andere toepasselijke verdragen als bedoeld in artikel 78, lid 1, VWEU. Tot die verdragen behoren onder meer het Verdrag van Istanbul en het CEDAW*”. Het Hof van Justitie brengt hierbij verder in herinnering dat, luidens het Verdrag van Istanbul, “*de gelijkheid tussen vrouwen en mannen onder meer het recht [inhoudt] van iedere vrouw in op bescherming tegen alle vormen van gendergerelateerd geweld, alsook het recht om niet te worden gedwongen te trouwen, om zelf te kiezen of zij een geloof wil aanhangen, om eigen politieke opvattingen te hebben en deze te uiten, en om eigen levenskeuzen te maken, met name op het vlak van onderwijs, beroepsloopbaan of activiteiten in de publieke sfeer.*” (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, K.L. t. Nederland, pt. 36-37; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, pt. 37 en 44-47).

Het Hof van Justitie stelt verder: “*Daarnaast wordt in de tweede alinea van dat artikel 10, lid 1, onder d), onder meer gepreciseerd dat „terdege rekening [dient te worden] gehouden met genderspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd*”. Deze bepaling moet worden gelezen in het licht van overweging 30 van richtlijn 2011/95, waarin staat te lezen dat de genderidentiteit kan samenhangen met bepaalde juridische tradities en gewoonten” (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 41; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 41).

3.3.4.4. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan. Het feit dat iemand een vrouw is, is immers een aangeboren kenmerk. Dit sluit niet uit dat vrouwen ook een bijkomend gemeenschappelijk kenmerk kunnen delen, zoals bijvoorbeeld een ander aangeboren kenmerk, een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden, zoals een bijzondere gezinssituatie, of een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is dat van de vrouwen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 42-43; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 49-50).

Wat betreft de tweede cumulatieve voorwaarde, wordt vastgesteld dat vrouwen door de directe omgeving als afwijkend kunnen worden beschouwd en kunnen worden erkend als personen met een eigen identiteit in die omgeving, met name ten gevolge van de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde wordt ook voldaan door vrouwen die een extra gemeenschappelijk kenmerk delen, wanneer de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden tot gevolg hebben dat deze vrouwen wegens dat gemeenschappelijke kenmerk door de directe omgeving als afwijkend worden beschouwd. Deze omgeving kan samenvallen met het gehele derde land van herkomst van verzoeker om internationale bescherming of kan meer beperkt zijn, bijvoorbeeld tot een deel van het grondgebied of van de bevolking van dat derde land (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 48-50; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 52-54).

Hoewel verder het behoren tot een bepaalde sociale groep moet worden geconstateerd los van de daden van vervolging, waarvan de leden van die groep in het land van herkomst het slachtoffer kunnen zijn, kan niettemin discriminatie of vervolging van personen die een gemeenschappelijk kenmerk delen een relevante factor zijn wanneer bij de controle of voldaan is aan de tweede identificatievoorwaarde, moet worden beoordeeld of de betrokken groep zich in het licht van de sociale, morele of juridische normen van het betrokken land van herkomst onderscheidt van de rest (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 55).

3.3.4.5. Derhalve kunnen vrouwen als geheel worden geacht te behoren tot een “*bepaalde sociale groep*” wanneer vaststaat dat zij in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 57). Naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, kunnen zowel vrouwen uit dat land in hun geheel evenals meer beperkte groepen van vrouwen die een bijkomende gemeenschappelijke eigenschap delen, worden geacht te behoren tot “*een bepaalde sociale groep*”, wat een “*grond van vervolging*” kan vormen die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 62).

3.3.4.6. Wat betreft de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging, vanwege het behoren tot voormelde sociale groep, stelt het Hof van Justitie onder meer dat rekening moet worden gehouden met het feit dat “*een daad van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève onder meer de vorm kan aannemen van een daad „van genderspecifieke aard”, zoals in artikel 9, lid 2, onder f), van die richtlijn is gepreciseerd. Zo bepaalt artikel 60, lid 1, van het Verdrag van Istanbul dat gendergerelateerd geweld tegen vrouwen – dat volgens artikel 3 van dit verdrag als een schending van de mensenrechten en een vorm van discriminatie van vrouwen dient te worden beschouwd – moet worden erkend als een vorm van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève. Voorts verlangt dat artikel 60, lid 2, van het Verdrag van Istanbul dat de partijen waarborgen dat elk van de gronden van vervolging uit het Verdrag van Genève – dus ook de vervolgingsgrond „behoren tot een bepaalde sociale groep” – op gendersensitieve wijze wordt uitgelegd.* (zie HvJ 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, K.L. t. Nederland, overwegingen 54-55) en “*Zoals blijkt uit punt 36, onder x), van de UNHCR-richtsnoeren inzake internationale bescherming nr. 1, die zien op de gendergerelateerde vervolging in het kader van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève, moeten de bevoegde nationale autoriteiten te dien einde informatie verzamelen over het land van herkomst die relevant is voor de behandeling van verzoeken die zijn ingediend door vrouwen, zoals hun rechtspositie, hun politieke, economische en sociale rechten, de culturele en sociale gewoonten van het land en de gevolgen van niet-naleving van die gewoonten, de frequentie van de schadelijke traditionele praktijken, het voorkomen en de vormen van het gerapporteerde geweld tegen vrouwen, de bescherming die zij genieten, de straffen die de daders van dergelijk geweld worden opgelegd en de risico's die een vrouw loopt als zij terugkeert naar haar land van herkomst nadat zij een dergelijk verzoek heeft ingediend [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 61]*” (HvJ 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, K.L. t. Nederland, overweging 61).

3.3.4.7. De vraag rijst of Somalische vrouwen kunnen worden geacht te behoren tot een “*bepaalde sociale groep*”. Aldus dringt zich een onderzoek op naar de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden, waarbij meer bijzonder moet worden stilgestaan bij de positie van de vrouw in de Somalische samenleving en vervolgens meer in het bijzonder de praktijken rond vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) als vorm van gender gerelateerd geweld (zie punt 2.3.5.10.). De Raad neemt hiervoor volgende landeninformatie en richtlijnen, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, in overweging:

- EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Country Focus* van mei 2025;
- EUAA, “*Country Guidance. Somalia*” van augustus 2023;
- EUAA-rapport “*Somalia Targeted profiles*” van september 2021;
- COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV), van 20 februari 2025;
- EUAA, *COI Query. Somalia*, 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *Somalia – Female Genital Mutilation*, 14 September 2022; Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *The Somali Health and Demographic Survey 2020* en DIS, *COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)* van februari 2021.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat Somalië kan worden omschreven als een patriarchale en clan gebaseerde maatschappij, waar afstamming wordt bepaald middels de mannelijke bloedlijn en de clan bepalend is voor iemands netwerk en gemeenschap. In het clansysteem worden Somalische vrouwen beschouwd als ‘tijdelijke’ (“*transient*”) leden, die noch tot de clan van hun vader noch tot de clan van hun

echtgenoot behoren. Somalië is verder één van de meest genderongelijke landen. Vrouwen worden er over het algemeen achtergesteld in de patriarchale sociale maatschappij. Genderongelijkheid in onderwijs, de sociaaleconomische positie, het verhoogde risico om slachtoffer te worden van gender gebaseerd en huiselijk geweld en de uitsluiting van het (politieke) beslissingsniveau dragen bij tot hun veralgemeende en verhoogde kwetsbaarheid. Vrouwen zijn ondervetegenwoordigd in leiderschapsposities in de clans en in de politiek, waarbij hun deelname in het politieke systeem verder wordt gelimiteerd door discriminatie en vijandigheid in de praktijk. Gender gerelateerd geweld is een hoog vertegenwoordigd en aanhoudend fenomeen voor vrouwen in Somalië, met als meest voorkomende vormen schadelijke traditionele normen en praktijken gelinkt aan VGV; kind- en gedwongen huwelijken, fysiek en seksueel geweld, mensensmokkel en huiselijk geweld. Hoewel er bepaalde wetten rechten toekennen aan vrouwen, hebben zij in de praktijk niet dezelfde rechten als mannen en zijn zij systematisch ondergeschikt aan mannen. Somalische vrouwen hebben te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot (rechts)bescherming vanwege de man-gedomineerde systemen, beïnvloed door traditionele cultuur, religie, politieke structuren en hun afhankelijkheid van mannelijke familieleden. Vrouwen hebben in het traditionele rechtssysteem (“*xeer*”) enkel toegang tot de rechtbanken middels een mannelijke vertegenwoordiger omdat zij door de maatschappij niet als een onafhankelijk persoon worden beschouwd, doch wel als vallende onder de verantwoordelijkheid van hun mannelijke vertegenwoordigers. In het traditionele rechtssysteem wordt compensatie voor daden van gender gerelateerd geweld ook veeleer toegekend aan de mannelijke vertegenwoordiger in plaats van aan het slachtoffer. Slachtoffers van gender gerelateerd geweld worden geconfronteerd met gelimiteerde toegang tot en beschikbaarheid van diensten, evenals de stigmatisering en vrees voor de daders, familieleden en de ruimere gemeenschap. Daders van geweld tegen vrouwen worden zelden ter verantwoording geroepen vanwege het gebrekkige rechtssysteem en de prevalerende discriminatoire sociale en culturele normen. De landeninformatie maakt ook gewag van ‘significante onderrapportering’ van het geweld tegen vrouwen, omwille van onder meer culturele taboes, stigmatisering, een vrees voor represailles en moeilijkheden om bepaalde gebieden te bereiken en incidenten te verifiëren. Al-Shabaab draagt verder bij aan de beperking van rechten van vrouwen en hun bewegingsvrijheid.

3.3.4.8. Uit het medisch attest van 28 februari 2024 (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 1) blijkt dat verzoekster vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) type III heeft ondergaan.

A. Juridisch kader

VGV, van welke aard dan ook, vormt een ernstige en onomkeerbare aantasting van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer “*daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*” en “*daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard*”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De internationale bescherming waarin het Vluchtelingenverdrag voorziet, heeft tot doel de verzoeker tegen mogelijke vervolging te beschermen en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is, ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamelijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamelijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster voert een vrees voor herbesnijdenis aan. De VGV type III, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, wordt gekwalificeerd als een eerdere vervolging

De beoordeling of verzoeksters vrees voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5, en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat verzoekster, gezien haar individuele situatie, goede gronden heeft om te vreezen

daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, vierde lid van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: *“51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.*

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning)

In dit verband wordt onderstreept dat de bewijskracht, die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties, in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de persoon die om bescherming verzoekt heeft aangegeven (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: *“[...] De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”*).

Aangezien verzoekster reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (*“reasonable degree of likelihood-test”*) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging kadert binnen het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ook rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, §. 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

B. Algemene landeninformatie over vrouwenbesnijdenis in Somalië en risicoprofielen

Uit het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië blootgesteld te worden aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden beoordeeld en afgewogen moeten worden in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hierbij past het om de beschikbare landeninformatie over alle vormen van VGV, zoals infibulatie, als ook het risico op herinfibulatie nader te bekijken. De Raad neemt hiervoor volgende landeninformatie en richtlijnen, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, in overweging:

- COI Focus “*Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV) (update)*” van 8 november 2024;
- EUAA, “*Country Guidance. Somalia*” van augustus 2023;
- EUAA-rapport “*Somalia Targeted profiles*” van september 2021;
- EUAA COI Query “*Somalia Forms and prevalence of repeated FGM/C*”, 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *Somalia – Female Genital Mutilation*, 14 September 2022; Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *The Somali Health and Demographic Survey 2020* en DIS, *COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)*, van februari 2021;
- COI Focus “*Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV)*” van 20 februari 2025.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend, inclusief zuid-centraal Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis, type III). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties. VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van 15 jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een sunni-besnijdenis (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er naargelang de verschillende regio's in Somalië geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod op VGV, ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. In 2024 werd Galmudug de eerste staat die alle vormen van VGV verbood, hoewel de handhaving beperkt blijft. Somalische vrouwen hebben verder te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot rechtsbescherming.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor de bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamenten van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van voorhuwelijksse seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. UNFPA gaf in december 2023 aan dat veel clans VGV noodzakelijk achten, waarbij het niet-besneden zijn sancties met zich meebrengt. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijk maakt om dit te weigeren of te vermijden. In grootsteden, zoals Mogadishu, kan het gemakkelijker zijn om het gebrek aan besnijdenis te verbergen, al blijft het zeer ongebruikelijk dat een familie de praktijk van VGV volledig naast zich neerlegt. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdstster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somalië. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw.

Het opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld: na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijksse relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de situatie waarin zij zich bevindt.

Specifiek wat betreft herinfibulatie na een bevalling, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende.

Hoewel een bron van het UNFPA (United Nations Population Fund) aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (“*very common*”) – er zijn geen geografische verschillen en het wordt beschouwd als een onderdeel van de bevalling – gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijdstster.

De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop beslist wordt om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook 'vrijwillig' opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze "onrein" zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken om deze naar behoren te kunnen beoordelen.

Er worden in de EUAA "*Country Guidance Somalia*" van augustus 2023 drie categorieën voor het risicoprofiel van VGV onderscheiden:

1. In het geval van meisjes die geen VGV hebben ondergaan, is een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond in heel Somalië.

("In the case of girls who have not been subjected to FGM/C, well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland.")

2. In het geval van vrouwen die niet aan VGV zijn onderworpen, lopen niet al deze personen het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoekster aan VGV wordt onderworpen, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat en de standpunten van haar familie over deze praktijk. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen.

("In the case of women who have not been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, particularly the age of the applicant, her marital status, and the views of her family on the practice. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration.")

3. In het geval van vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, lopen niet al deze personen het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen, in casu het risico op re-infibulatie. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet rekening worden

gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz.

("In the case of women and girls who have been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to repeated FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, such as: age, family status, type of FGM/C experienced, family perceptions and traditions towards the practice, etc.")

Uit de gehanteerde bewoordingen ('zoals' en 'enz.>') blijkt dat er in deze categorie van gevallen een ruimere appreciatiemarge is voor de asielinstanties en er dus ook een grotere mate aan risicobepalende omstandigheden aanwezig moet zijn in hoofde van verzoekster alvorens er een nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen. De lijst met risicobepalende omstandigheden zoals weergegeven in de EUAA "Country Guidance Somalia" van augustus 2023 is echter geen exhaustieve lijst.

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat bij het rekening houden van de gezinssituatie, het ook van belang is om rekening te houden met het aantal kinderen dat een verzoekster heeft. Immers hoe meer kinderen een verzoekster heeft, hoe minder aannemelijk dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoekster opnieuw aan VGV zal worden onderworpen. De EUAA "Country Guidance Somalia" geeft immers aan: *"the process is repeated for the first two to four babies"*. Verder blijkt uit de EUAA "Country Guidance Somalia" dat met leeftijd in wezen "jong zijn" wordt bedoeld, zonder dat duidelijk afgebakend is welke leeftijdsgroep dit precies omvat. Uit het geheel van de bijgebrachte landeninformatie blijkt wel dat dit betrekking heeft op een leeftijd die inhoudt dat een verzoekster bij terugkeer naar Somalië geschikt kan worden geacht om te huwen en kinderen te krijgen. Binnen deze categorie dringt zich een verdere opdeling op tussen verzoeksters die reeds een hersteloperatie ondergingen en verzoeksters die dit (nog) niet ondergingen.

3.3.4.9. Verzoekster wijst er in het verzoekschrift op dat het aan het CGVS is om aan te tonen waarom de lezing van de door de Raad aangehaalde landeninformatie, zijnde de EUAA COI Query waarop de EUAA Country Guidance van augustus 2023 zich heeft gebaseerd voor het risicoprofiel FGM, foutief is of dat deze landeninformatie achterhaald is. Ter zake formuleert verzoekster kritiek op verschillende bronnen die worden aangehaald in de COI Focus van 8 november 2024 over VGV in Somalië. Zo hekelte verzoekster de stelling in voornoemde COI van onderzoeker Johansen en bronnen geconsulteerd door de Zweedse COI-onderzoeksdienst Lifos (2019) dat *"er geen basis noch beschikbare data is om aan te nemen dat een herinfibulatie systematisch na iedere bevalling gebeurt"*. Verzoekster meent dat de bronnen die worden aangevoerd terug te leiden zijn tot de zelfreferentiële stellingen van een enkele Noorse academica die nooit onderzoek heeft uitgevoerd in Somalië zelf, en zeer brede conclusies trekt met een weinig representatieve en gebrekkige methodologische onderbouwing, en tot een gekend en verwerkt rapport in het Zweeds dat geen toegang geeft tot de eigenlijke informatie die eraan ten grondslag ligt zodat de schijn van degelijkheid en representativiteit die gewekt wordt danig gerelativeerd moet worden.

De commissaris-generaal overweegt hieromtrent in zijn nota met opmerkingen van 14 februari 2025 met rede gemotiveerd als volgt:

"Vooreerst benadrukt verweerder dat de landeninformatie in de COI Focus Somalië – Vrouwelijke genitale verminking (VGV) (update) van 8 november 2024, beschikbaar op: https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_vrouwelijke_genitale_verminking_vgv_20241108.pdf, op een zorgvuldige wijze verzameld is en op een objectieve en onpartijdige manier een beeld schetst van de praktijk van VGV in Somalië. De door Cedoca opgestelde COI Focus is gebaseerd op tal van onafhankelijke bronnen. In casu verwijst verweerder naar de Inleiding van de COI Focus op p.7 waar een oplijsting wordt gegeven van de geraadpleegde bronnen en naar de bibliografie. Onder het hoofdstuk Herinfibulatie op p.17 wordt verder zeer duidelijk en transparant het volgende aangegeven: "Cedoca vond in de geraadpleegde bronnen geen onderzoeken noch prevalentiecijfers over herinfibulatie in Somalië. Landinfo (2022) schrijft dat er geen studies bestaan over de herinfibulatiepraktijk in Somalië na een bevalling of een scheiding." Op geen enkel moment wordt iets anders gepretendeerd. Daarnaast benadrukt verweerder dat op basis van alle beschikbare informatie correct wordt gesteld dat er in Somalië géén systematische praktijk van herbesnijdenis onder dwang plaatsvindt. Ook uw Raad stelt overigens hetzelfde in de door verzoekster aangehaalde rechtspraak op basis van de informatie in de EUAA COI Query Somalia: Forms and prevalence of repeated FGM/C van 21 april 2023, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q12_Somalia_FGM-C.pdf. Daarnaast ontkent het CGVS geenszins dat herinfibulatie kan voorkomen maar dat dit afhankelijk is van de individuele context van de

vrouw of het meisje in kwestie. Zoals duidelijk blijkt uit de informatie in de COI Focus kan hier geen abstractie van worden gemaakt. Overigens wordt ook in de EUAA Country Guidance aangegeven dat: “In the case of women and girls who have been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to repeated FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, such as: age, family status, type of FGM/C experienced, family perceptions and traditions towards the practice, etc.”. Wat betreft de EUAA COI Query Somalia: Forms and prevalence of repeated FGM/C van 21 april 2023, verduidelijkt verweerder dat ook dit rapport mee in rekening werd genomen bij het opstellen van de COI Focus Somalië – Vrouwelijke genitale verminking (VGV) door Cedoca zoals duidelijk blijkt uit de bibliografie. Nergens wordt gesteld dat de landeninformatie in deze Query foutief of achterhaald is. Wel wordt in de COI Focus uitgebreid ingegaan op de verschillende aspecten van VGV en het eigenlijke proces van desinfibulatie en herinfibulatie. Waar verzoekster het werk van onderzoekster Johansen bekritiseert, meent dat zij geen onderzoek heeft gevoerd in Somalië, wijst op het beperkt aantal deelnemers aan haar onderzoek en de verouderde studies waarnaar wordt verwezen, repliceert verweerder dat Johansen R.E.B. onderzoek voert naar VGV in Somalië en de Somalische diaspora en verbonden is aan het Norwegian Centre for Violence and Traumatic Stress Studies. Zij is aldus een autoriteit wat betreft dit onderwerp, zie ook: <https://www.nkvts.no/english/employee/johansen-ragnhild-elise-b/>. Overigens citeert verzoekster Johansen zelf op verschillende momenten in het verzoekschrift. Het is niet ernstig om enerzijds haar expertise in vraag te stellen, om anderzijds naar deze expertise te verwijzen. Waar verzoekster in haar verzoekschrift de nadruk legt op de stellingen van een UNICEF en UNFPA-medewerker waarnaar wordt verwezen in de EUAA COI Query, benadrukt verweerder dat deze ook worden aangehaald in de COI Focus op p.19. Op dezelfde pagina wordt tevens aangegeven dat “De beschikbare informatie [...] verschillende standpunten [formuleert] over de prevalentie van herinfibulaties in deze context.”, waarmee wordt verwezen naar herinfibulatie na een bevalling. Daarnaast blijkt ook uit de COI Focus dat er geen eenduidigheid is rond de definitie van de herinfibulatie-procedure (zie p.17-19), zodat niet met zekerheid kan worden gesteld dat men steeds spreekt over het opnieuw dichtnaaien van de vulva zoals in de originele infibulatie. Verweerder herhaalt dat op goede gronden in de bestreden beslissing werd gesteld dat “[...] er géén systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling, scheiding of in het kader van een volgend huwelijk”.

Waar verzoekster het CGVS verwijt dat het Lifos rapport van 2019 waarnaar in de COI Focus wordt verwezen is opgesteld in het Zweeds en dat door het CGVS geen vertaling werd voorzien naar een proceduretaal, repliceert verweerder dat het rapport van de Zweedse asiel dienst niet onderworpen is aan de taalwetten in bestuurszaken. Daarenboven zijn zowel de bestreden beslissing als de COI Focus zelf in het Nederlands opgesteld zodat er geen schending is van de taalwetgeving. Er is geen wetsartikel dat de Commissaris-generaal oplegt dat de informatie waarop hij zich baseert in de taal van de procedure dient te worden gesteld of vertaald (RvS 22 februari 2007, nr. 168.176) (RvV, nr. 107 102 van 23 juli 2013). Lifos is overigens een gekende en kwaliteitsvolle onderzoeksdienst, zie ook: <https://www.refworld.org/document-sources/lifos-centre-country-origin-information-and-analysis>. Niets belet verzoekster overigens om zelf een vertaling te (laten) maken van het voormelde rapport, wat overigens ook (gedeeltelijk) werd gedaan (zie verzoekschrift p.32). Waar verzoekster verder opmerkt dat er aan de COI Focus geen transcriptie is gevoegd van het videogesprek met onderzoekster Johansen in augustus 2024 door Cedoca, hoewel artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en artikelen 10, 12 en 23 van de Procedurerichtlijn (samengelezen) de asielinstanties daar toe verplichten, antwoordt verweerder dat het verzoekster vrijstaat om op het CGVS inzage te vragen in de schriftelijke weergave van dit gesprek.”

In zijn aanvullende nota van 3 september 2025 voegt de commissaris-generaal de laatste versie van de COI Focus “Somalië – Vrouwelijke genitale verminking (VGV)” toe van 20 februari 2025 (update) en stelt hierover: “De relevante elementen van de vragen en antwoorden uit het telefoongesprek op 28 augustus 2024 van Cedoca met R.E.B. Johansen, onderzoeker met expertise in medische en sociale antropologie en VGV bij Somaliërs, werden in deze tekst opgenomen.”

Deze uitgebreide en pertinente overwegingen blijven onverminderd overeind en worden door de Raad bijgetreden.

C. Verzoeksters individuele situatie

3.3.4.10. Verzoeksters geval zich situeert in categorie 3. Zoals eerder vermeld, legt verzoekster een medisch attest voor waaruit blijkt dat zij VGV type III heeft ondergaan, d.i. “een infibulatie, of de vernauwing van de vaginale opening door het creëren van een sluiting, die wordt gevormd door het

snijden in en het verschuiven van de kleine schaamlippen en/of de grote schaamlippen, soms door hechting, met of zonder het verwijderen van de clitoris". Het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type III), vormt een belangrijk element dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haar hoofde goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, maar is op zichzelf niet voldoende. Uit de voormelde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op re-infibulatie bij een terugkeer naar Somalië. Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz. Uit de voormelde beschikbare landeninformatie volgt duidelijk dat het risico op re-infibulatie afhankelijk is van het individueel profiel van het meisje of de vrouw.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster zelf tijdens haar persoonlijk onderhoud geen melding maakt van een vrees in de toekomst naar aanleiding van de VGV die zij heeft ondergaan. Zij vermeldt enkel dat zij telkens heel veel pijn heeft als zij haar menstruatie heeft (administratief dossier, CGVS, p. 23). Het is haar advocaat die achteraf aanhaalt dat zij bij terugkeer naar Somalië het risico loopt om te worden herbesneden (CGVS, p. 23). Dezelfde avond stuurt haar advocaat nog een e-mail naar het CGVS over het risico op herbesnijdenis.

De kritiek in het verzoekschrift over de wijze van ondervragen kan geen afbreuk doen aan het feit dat verzoekster zelf geen concrete vrees omwille van de door haar reeds ondergane VGV heeft geuit. Er moet in casu echter wel rekening worden gehouden met volgende elementen eigen aan het dossier: verzoekster was nog minderjarig ten tijde van het persoonlijk onderhoud, haar advocaat heeft kort na het persoonlijk onderhoud een argumentatie per e-mail overgemaakt aan het CGVS, uit de bijlages bij haar aanvullende nota van 25 augustus 2025 (stuk 4) blijkt dat verzoekster heeft deelgenomen aan een tweedaags project van GAMS en nog wordt opgevolgd wordt, zodat de vraag rijst of er eventueel sprake zou zijn van een zekere mate van bewustwording. Bijgevolg kan dit feit in voorliggend geval niet meebrengen dat deze vrees niet verder moet worden onderzocht.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij een jonge vrouw is van huwbare leeftijd en het risico loopt op desinfibulatie en herinfibulatie.

De commissaris-generaal benadrukt in zijn verweernota dat, in de hypothese dat verzoekster in de toekomst zou bevallen, uit de landeninformatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, niet blijkt dat er een systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling in Somalië. Het principe van maagdelijkheid is op dat moment immers niet meer van toepassing.

Uit de landeninformatie blijkt ook dat een eventuele herinfibulatie na een bevalling vaak afhangt van de beslissing van de vrouw zelf, maar dat een vrouw hieraan ook tegen haar wil kan onderworpen worden en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing gemaakt door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening gehouden worden met de context waarin de vrouw leeft alsook haar toestand na de bevalling.

Om een individuele beoordeling te kunnen maken van verzoeksters situatie, moet zoals gesteld rekening worden gehouden met haar leeftijd, haar gezinssituatie, het feit dat ze VGV type III heeft ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk. Het eventuele risico op re-infibulatie is afhankelijk van het individueel profiel van het meisje of de vrouw.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster hierover niet bevraagd werd. Er blijkt niet op welke leeftijd ze werd besneden en door wie, of haar zus op dezelfde wijze werd besneden, of ze het standpunt van haar moeder hierin kent. De familiale percepties en de tradities ten aanzien van deze praktijk zijn in casu niet gekend. Hierbij is het ook belangrijk te benadrukken dat verzoeksters herkomst uit het dorp Jilib Marka niet in vraag gesteld wordt en dat zij minderjarig was ten tijde van het persoonlijk onderhoud.

3.3.4.11. De Raad acht de beschikbare elementen die verzoeksters context kenmerken niet voldoende om een gedegen beoordeling te maken van de redelijke waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië opnieuw wordt blootgesteld aan vervolging.

Rekening houdend met de zeer hoge prevalentiegraad van VGV in Somalië, de omstandigheid dat dergelijke praktijken zodanig cultureel zijn ingeburgerd en verzoeksters minderjarigheid ten tijde van het persoonlijk onderhoud, kan het verzoekster niet ten kwade worden geduid dat zij niet op eigen initiatief verdere verklaringen hierover heeft afgelegd. Het is daarom gepast te herhalen dat het persoonlijk onderhoud in de asielprocedure van fundamenteel belang is om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die de context van verzoekster kenmerken en om deze naar behoren te kunnen beoordelen.

3.3.5. Om verzoeksters concrete situatie te beoordelen aan de hand van het hierboven geschetste kader komt het aan de commissaris-generaal aldus toe om verzoekster uitvoeriger te horen en om haar verklaringen hierover te beoordelen in het licht van de beschikbare landeninformatie, tezamen bekeken met de objectieve medische gegevens die in huidige zaak voorliggen, evenals de persoonlijke omstandigheden van verzoeksters zaak om na te gaan of er goede redenen zijn om aan te nemen dat zij niet opnieuw zal worden onderworpen aan de reeds ondergane daad van vervolging bij een terugkeer naar Somalië.

3.3.6. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 december 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

A. DE SMET